wõib sakste roog ja siggade toit olla, agga meie ei pista sedda omma suhho!"

Sesinnane Marahwas on ka mõnne mu asja polest üks weider rahwaselts, et mõnni uus assi, mis kuhhogi ei kõlba, selle järrele on nemmad ahned, nago kärbsed meepotti kallal, ja ommeti ütleb wanna mõistosanna: „Wanna te, wanna sõbber."

Ja mõnni uus assi, mis jälle wägga hea on, selle wasto on nemmad ni tõrkujad, et naad ei mõista selle asja polest mitte pähhä wõtta, mis kirja sanna käsib: „Katsuge keik lábbi: ja mis hea on, sedda piddage kinni"

Maõunad ehk kartohwlid on ka ühhed head asjad, agga kui sa seddawisi nendega teed, kui üks Inglandima mees teggi, siis olled sa üks jölle mees. Kule, kuida ta teggi.

Üks kulus laewapealik, (ehk kapten) nimmega Trake, olli omma sõbrale Amerika maalt, — arwata ennam kui 300 aasta eest, — essimessed kartohwlid Inglandi Male saatnud, ja kirja seál jures: „Katsuge sedda omma maal istutada, essimenne hea sua."

Temma andis kärnerile, ütles: „Pista mulda, katsu mis sest saab? Se peab immelik hea roog ollema kaugelt Amerika maalt wäljatodud."

Kartohwli lehtede wahhel näitasid ennast mõnne ku pärrast ümmargused rohhilissed kulikessed, herra ütles kärnerile: „Korja neid hea korwi täis, to tuppa!" Kutsus pühhapäwa lõunaks hulga wõõraid kokko. Kok olli nende rohhiliste nuppodega immed teinud, keik omma kunsti seal jures wäljamõelnud, keetnud ja küpsetanud, suhkrut ja kannelit peále ripputanud, woid ja püüdlijahho ümbermärinud, — ikka immelik wäggew hais jures! —

Suursaks ütles wõõraste wasto: „Noh, wõttame nüüd winaklasid kätte, jome üks rops selle targa mehhe auuks, kes selle ue wilja on wäljasaatuud. Joge mehhed, warsi ma näitan, missuggune kallis roog se on."

Jõid iggamees omma topsi ärra, hüüdsid ja õiskasid: „Urrah!" — Perremees wõttis kane sure hõbbe waagna pealt ärra: üks wõttis, teine wõttis, katsusid, süllitasid: „Mis paggana roog se on? Teie tahhate meid narrida omma uut